

Udvalget, der nu har ført til, at vi have foreslaaet denne ny Paragraf. Den gaar altsaa ud paa, at der skal være Afgang til ikke blot at oplægge Varer, som ere individuelt betegnede, hvad Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse jo helt igennem har Øje for; men at man ogsaa kan oplægge og faa Beviser udstedt for Varer af en vis Art og en vis Bestaaenhed. Man vil altsaa kunne oplægge f. Eks. 100 Tdr. Korn, og saa af Selstabet kunne forlange udstedt et Bevis, ikke for de bestemte individualiserede 100 Tdr. Korn, som ere oplagte et eller andet Sted, men et Bevis, ifølge hvilket vedkommende vil kunne kræve 100 Tdr. Korn af en vis Art og en vis Klasse o. s. v. Det har været et Ønske — navnlig inden for Landbrugernes Kredse — paa den Maade at kunne oplægge Varer og faa Beviser, der saa kunne være Genstand for Omsætning, og som man kunde rejse Penge paa, idet man paa den Maade i det hele taget vilde lette Omsætningen af de paa-gældende Landbrugsprodukter. Denne Tante er Udvalget gaaet med til at støtte og har derfor stillet dette Forslag for at gennemføre Muligheden deraf. For Udvalget var der derfor kun det Spørgsmaal, hvorledes det skulde gøres, og her var det, at der frembød sig forskellige Vanskeligheder. Det vil ses, at der paa den ene Side intet var til Hinder for, at Lovforslagets Regler kunde anvendes ogsaa paa saadanne Beviser, der lyde paa generelle Ting, men paa den anden Side er det givet, at der dog maatte indføres en Række Ændringer. Saaledes maatte f. Eks. i § 2 det, at Beviserne skulle indeholde Angivelse af Varens Mærke, bortfalde, hele § 4 maatte bortfalde, thi Selstabet skal f. Eks. ubetinget udlevere de 100 Tdr. Korn, hvorledes det saa end gaar med det Korn, som er oplagt, og paa samme Maade vil Indholdet af §§ 5 og 6 være væsentlig at omændre, idet der ikke er Spørgsmaal om gennem Beviserne at erhverve Ejendomsret eller Pantet over bestemte Varer, men om at erhverve en Fordring mod Selstabet. Ligeledes blev der i de følgende Paragraffer ikke Spørgsmaal om de oplagte Varer, men om de i Beviserne omhandlede Varer, og ved Mortifikation blev der ikke Tale om Afgang til Varerne, men til Beviserne. Der maatte altsaa gennemføres en hel Række Rettelser i Lovforslaget, medens dog i øvrigt Kammerne vedbleve at være de samme, og Spørgsmaalet var saa, hvorledes det skulde gøres. Hvis vi nu tilføjede en Paragraf, optagende alle disse Rettelser, vilde det for det første i redaktionel Henseende se stigt

ud. Det er ikke smukt at faa en Paragraf, som siger: at hvis Beviserne komme til at lyde paa den Maade, skal der iværksættes følgende Rettelser: i § 2 udelades Mærke o. s. v. — det vilde jo ødelægge hele Synet paa Lovforslaget, om jeg saa maa sige. Paa den anden Side at sætte en ny Lov ved Siden af denne, der altsaa blev meget væsentlig overensstemmende med denne, forekom os heller ikke heldigt. Vi fandt da paa den Udvej, som formentlig er hjemlet i det almindelige Forhold mellem Lovgivnings- og Anordningsmyndigheden, at det skulde overlades Hs. Maj. Kongen ved kongelig Anordning at gøre denne Lov anvendelig paa Beviser, der havde et saadant modificeret Indhold som det, her er Tale om. Det vilde altsaa netop være en Myndighed gaaende ud paa at lempe en almindelig Lovregel paa visse Forhold, som ere beslaegtede dermed, men som ikke helt falde ind under Loven, og det forekommer os, at det er en Myndighed, som i alt Fald principielt kunde falde ind under Anordningsmyndighedens Omraade. Kammeret er jo givet; den kongelige Anordning skal holde sig inden for de ved Lovforslaget givne Bestemmelser, men inden for disse skal den saa tillempe de Regler, som Ændringerne i Bevisernes Indhold medføre. Det forekom os at være den korrekteste Maade, og det var tillige under de givne Forhold den mest praktiske Maade; for saa vidt som jo Udarbejdelsen af Forslag til Ændringer i de enkelte Paragraffer vilde medføre, at Loven ikke kunde blive saa hurtigt færdig, som det vilde være ønskeligt — den højtærede Justitsminister fremhævede jo ved 2den Behandling, at Loven for enhver Pris bør gennemføres i denne Samling. Disse forskellige Betragtninger have saa ført til, at vi have foreslaaet en Ændring lydende paa, at de i Loven givne Forskrifter ved kongelig Anordning kunne gøres anvendelige paa Beviser, der lyde paa generelt bestemte Varer, altsaa saaledes at der ved denne Anordning kunde tages Hensyn til de Afvigelser i Henseende til Bevisernes Indhold, som i ethvert Tilfælde maatte forekomme. Jeg vil derfor blot gøre opmærksom paa, at Paragraffen er affattet saaledes, at Loven kan gøres anvendelig paa Beviser, udstedte af Frihavnssestabet i Anledning af Varers Oplæggelse, men der skal ikke være en almindelig Afgang til at udstede Beviser, selv om der ikke er oplagt Varer. Det er altsaa med denne Begrænsning, at der kan blive Spørgsmaal om disse Bevisers Udstedelse, og den eneste Ejendommelighed, der fremkommer i Henhold til denne Anordning